

Chceš-li, můžeš mě očistit...

Mk 1,40

Lv 13,1-2.45-46

1Kor 10,31-11,1

Mk 1,40-45

Malomocný. Nejnemocnější ze všech nemocných. Židé, stejně jako všechny ostatní národy té doby, chápali velmi dobře nebezpečí této nemoci, nebezpečí přenosu, a tak byl Zákon neúprosný: „*Bude bydlet sám, musí se zdržovat mimo tábor*“ (Lv 13,46). Malomocný není jen někdo stížený tělesnou nemocí, je to někdo, kdo je, ale vlastně ani neexistuje. Nemá jméno. Musí se zdržovat mimo obydlí a v případě setkání s druhým člověkem už na dálku vykřikovat svůj stav. Navíc je malomocenství zatížené vinou, vždyť je to ten největší Boží trest! Nějak si to ten ubožák přece musel zasloužit...! Takže žádné slitování k malomocným, žádný soucit.

Ale malomocný je bezejmenný možná i proto, že se v něm skrývá každý z nás. Každý asi prošel okamžiky a situacemi, které nás oddělují od druhých, které nás přivádějí na okraj, vylučují nás ze společenství. Jako když přijdeme o milovaného člověka nebo do našeho života vstoupí vážná nemoc... To se pak člověk často cítí jako cizinec, svět a lidé kolem jsou tak daleko... O čem s nimi mluvit? A je vůbec s kým? A právě tehdy se člověk může přiblížit k Bohu, anebo... naopak víru ztratit...

„*Chceš-li, můžeš mě očistit*“ (Mk 1,40). *Jestli chceš...* Náhdera! S jakou diskrétností se malomocný obrací na Ježíše: *Jestli chceš...* Jeho budoucnost závisí na jednom „*jestli*“. A Ježíš před touto žádostí nemůže jinak... Vždyť malomocný se ho jménem nás všech ptá, co po nás Bůh chce, jaká je Boží vůle s námi, co požaduje po tomto zuboženém těle, po jeho slzách... Co Bůh chce? Jaká je jeho vůle? Chce oběti, utrpení, odčinění vin, trpělivost..., jak říkají kněží? Nebo chce uzdravení syna? „Zbožní“ všech dob rozdělují skutečnost do dvou jasně ohraničených kategorií: ve světle a v čistotě přebývá Bůh a všichni dobří a spravedliví, v temnotě a nečistotě pak ostatní. Bůh se nemůže dotknout malomocného, Bůh si přece nemůže umazat ruce. Jenže do světla nikdy nevchází temnota, ale naopak světlo tmu ozařuje. Čistý tak může nakazit nečistého a uzdravit ho. Ježíš je tedy tímto „*jestli chceš*“ přinucen odhalit pravou Boží tvář, zjevit Boha: „*Chci, buď čistý!*“ (Mk 1,41). Definitivní, konečné slovo o tom, co je nejniternejším Božím přáním: „*Chci, uzdrav se!*“ Slova, která si musíme neustále opakovat, v duchu, potichu, s úžasem: „*Chci!*“ Bůh chce uzdravené syny a dcery. Bůh se dotýká nedotknutelného, Bůh miluje nemilovatelného, Bůh vítězí nad překážkami, překonává vzdálenosti, dotýká se a... uzdravuje. Jistě, nevím jak, nevím kdy, ale vím, že v boji proti každému zlu stojí na mé straně.

A uzdravený malomocný neuposlechne Ježíše, který nechce být považován jen za divotvůrce a léčitele, a rozhláší a rozšiřuje tu událost všude tam, kam přijde (srv.: Mk 1,45). Dostal dar, a tak se teď sám stává dárce. Předává skrze slova a skrze skutky svou zkušenost s Bohem, který nás uzdravuje od každého zla, hříchu, samoty a nečistoty.

„Až se vyčerpá zásoba mé lásky, tak, Ježíši, miluj ve mně svým srdcem Ty, a já budu spasen.“

o. Mario Borzaga, omi